

Üdvözet Bukarestből

Az Egyetem téren

2005. május vége. Ülök a város közepén az Egyetem téren, mögöttem a Caragiale-szobor (mintha a mi Mikszáthunk lenne, van is a két író látásmódjában hasonlóság, csak a román színpadi mester karcosabb, keményebb, humorosabb), a szobor mögött a Nemzeti Színház (sajnos néhány nap alatt nem jutottam el színházba), jobbra a legalább 35 emeletes Intercontinental szálló, előttem egy nem túl harsány, inkább alkalmi emlékmű fából, rajta ferde betűkkel egy dátum – a bányászjárás napjáé. Itt, ezen a téren zajlott a szörnyűség, a felbőszített emberek törték, zúztak, vertek, s átalakult az akkori román belpolitika. (A következő elnök alatt aztán a veréssel politizáló Zsil-völgyiek nem jutottak fel a fővárosba, s vezetőjük most hosszú börtönbüntetését tölti.)

Nem messze a padtól, ahol ülök, egy másik nemrég állított oszlop, ez már kőből (a '89-es decemberi nagy

átalakulásra, Ceaușescu bukásának áldozataira emlékezett. Szemben az egyetem. Bukarest egyik legforgalmasabb tere ez, útjelző táblákkal – merre kell kimenni

a városból Ploiești vagy Brassó, a hegyek vagy a tenger felé.

Az igen széles út szélén a tilosban parkoló autósokat bírságozzák, s küldik el a rendőrök. Folyik az alkudozás, a beszélgetés. Egy fiatal, láthatóan vidéki férfi meg is ússza büntetés nélkül, itt a rendőr elmagyarázza, hogyan jut ki a városból.

Nyári, kissé fülledt meleg van. Jó és érdekes dolog így ülni, figyelni egy város életét. Talán tizedszer járok Bukarestben, egyetemistaként jöttem először a hatvanas évek-

ben, s azután a '89-es fordulat után jártam itt jó párszor.

Lehet szeretni ezt a várost. De erről nálam hitelesebben és avatottabban beszél most következő összeállításunkban Beke Mihály András, aki a Magyar Kulturális Intézetet vezeti, és aki itt, ebben a városban született és élt.

Összeállításunkkal segíteni szeretnénk a románok és magyarok kapcsolatát. Az itt közölt írások között lesz indulatos, mint Dinescué, az Európa-hírű költő-íróé, bölcsen derűs, mint Geo Șerbané, aki a mi Nagyvilágunkhoz hasonló folyóiratot szerkesztett, gyakorlatias, mint Gabriela Adamesteanué, aki a 22 című lap egyik meghatározó munkatársa.

Megtisztelt bennünket az új román kormány kulturális minisztere, Mona Muscă asszony is, akivel a román–magyar kulturális kapcsolatok bővülésének lehetőségéről váltottunk szót. (Ősszel román–magyar közös kormányülés lesz az együttműködés erősítése érdekében.)

Dumitrescu alkotó és tanár beszél, hogy – mi buzdítottuk őket, amiért elvállalták, hogy Paul Drumaru kitűnő költő József Attila-versfordításaihoz illusztrációkat készítsenek. Paul Drumaruról a költőtárs és barát, Csiki László ír. S e helyen köszönöm meg az összeállítás létrejöttéhez hozzájáruló Szilágyi N. Zsuzsa szerkesztő, Borsi-Kálmán Béla történész, Papp Gábor Zsigmond író-filmrendező és Dénes Zoltán operatőr segítségét.

Módos Péter